

3. tanulmány

A Szentlélek isteni volta

Szombat délután – január 14.

Meg kell értenünk, hogy a Szentlélek (...) ugyanolyan értelemben tekinthető személynek, mint az Atya Isten. (...)

A Szentlélek külön személyiséggel rendelkezik, másként nem tehetne bizonyosságot lelkünk állapotáról. Isteni személynek kell ehhez lennie, különben nem fedhetné fel előttünk az Úr elméjének rejtett dolgait.

A Szentlélek tevékeny, szabad és független ügynök. A mennyei Atya akarata szerint hasznosíthatja az Ő munkáját. Emberi értelemmel, ítélkezéssel, módszerekkel nem lehet ennek a tevékenységnek határt szabni, nem írhatjuk elő neki, milyen úton lépjen közbe, ahogyan a szelet sem irányíthatjuk, mondván: Kérlek, ebbe az irányba fújj, és ne mozdulj erre vagy arra!

Hogy az elbukott nemzetség érdekében céljait elérje, Isten már a kezdetektől Szentlelke által dolgozott emberi segítőkín keresztül. (...)

Ugyanaz az erő tartotta meg a pátriárkákat, ami hitet és bizalmat adott Káleb és Józsué számára, ami hatékonyá tette az apostoli egyház munkáját, és ami az elmúlt századok hívó gyermekeit is bátorította. (...)

A Szentlélek képes eredményesen helyreállítani az emberben Isten képét és hasonlatosságát. – *The Faith I Live By*, 52. old.

A népet is javarészt ez a [farizeusi] szellem hatotta át. Lelkiismereti kérdésekbe avatkoztak, olyan ügyekben ítéleztek egymás fölött, amelyek csakis Istenre és az illető lélekre tartoztak. Erre a szellemre, erre a viselkedésre mondta Jézus, hogy „ne ítéljetek, hogy ne ítéltessetek” (Mt 7:1). Vagyis ne tegyétek meg magatokat mérvadónak. Ne állítsátok

mértékül mások elé véleményeteket, a kötelességről alkotott felfogásotokat, Szentírás-magyarázatokat. Szívetekben se ítéljétek meg senkit, ha nem üti meg az általatok felállított mércét. Ne bírálgassátok az embereket, rossz indítékokat tulajdonítva nekik, ítéletet mondva felettük.

„Azért idő előtt semmit se ítéljétek, míg el nem jön az Úr, aki egyrészt világra hozza a sötétség titkait, másrészt megjeleníti a szívek tanácsait.” (1Kor 4:5) Hiszen mi nem tudunk olvasni az emberek szívében. Gyöngeségeinkkel tele nincs jogunk mások fölött ítélkezni. Véges ember csak a külső látszataból tud következtetni. Egyedül arra bízták az ember feletti ítélkezést, aki jól ismeri a tettek titkos rugóit, és aki gyöngéden és irgalmasan mond ítéletet. – *Gondolatok a Hegybeszédről*, 105–106. old.

Vasárnap – január 15.: A Szentlélek és Isten

Ananiás és Szafira megszomorította a Szentlelket, mivel kapzsiság kerítette hatalmába mindkettejüket. Már megbánták az ígéletüket. Elég hamar eloszlott annak az áldásnak az éltető befolyása, ami vággyal töltötte el a szívüket, hogy Krisztusért nagy dolgokat cselekedjenek. Úgy érezték, hogy elhamarkodták a dolgot, és elhatározásukat még meg kell gondolniuk. Az ügyet megbeszélték egymás között, és arra jutottak, hogy nem teljesítik fogadalmukat. De miután látták, hogy a hívők nagy tiszteletben részesítik azokat, akik testvéreik nyomorának enyhítésére megváltak vagyonuktól, így ők is eldöntötték a birtok eladását. Szégyelltek azonban kapzsiságukat a testvérek előtt felfedni, és az ünnepélyesen Istennek tett fogadalmat sem akarták visszavonni. Elhatározták, hogy látszólag az egész összeget beadják a közös pénztárba, azonban annak nagy részét mégis megtartják maguknak. Így akarták biztosítani eltartásukat a közös vagyonból, és egyszersmind élvezni testvéreik tiszteletét.

Isten azonban gyűlöli a képmutatást és a hazugságot. Ananiás és Szafira az Urat csalta meg eljárásával. Hazudtak a Szentléleknek, és bűnükre gyorsan borzalmas ítélet zúdult. – *Apostolok története*, 72. old.

Akik elkötelezték magukat Isten munkájának a továbbvitelére, nem szabad megszegniük ígéreteiket, vagy megtartaniuk maguknak a kapott áldásokat. Ha megtagadják a rájuk ruházott felelősséget a menny dolga-

ival szemben, olyan terhet helyeznek saját vállukra, amelyről aligha tudnak majd számot adni a végső ítéletkor. El kell utasítanotok az emberi tanácsokat, amelyek azt javasolják, eszközeiteket ne Isten ügye, hanem más tevékenységek érdekében használjátok fel! Az Úr ezt kéri: „Gyűjtsetek kincseket az égből!” „Fektesse be erőtöket, javaitokat az én munkámba, hogy új utakat nyithasson meg előttetek, és a jelenvaló igazság fénye az egész világot beragyoghassa.” – *The Upward Look*, 92. old.

A végtelen Bölcsesség látta, hogy szükség van az isteni harag rendkívüli megnyilatkozására, hogy a fiatal gyülekezetet megóvja az erkölcsi hanyatlástól. A tagok száma gyorsan növekedett; és a közösséget veszély fenyegetné, ha az erős szaporodás mellett olyan férfiak és nők jutnának be, akik azon ürügy alatt, hogy Istent szolgálják, a Mammont imádják. Ez az ítélet bebizonyította, hogy az emberek nem csálhatják meg az Urat, aki látja a szívben rejtőző bűnt, és gondja van rá, hogy meg ne csúfolják. Figyelmeztetés volt ez a gyülekezet számára, hogy kerüljön minden látszatot és képmutatást. Óvakodjon attól, hogy meglopja a menyinet. – *Apostolok története*, 73–74. old.

Krisztus olyan pozícióba szeretne kerülni életünkben, ahonnan a legfontosabb munkákat a legkevesebb és legegyszerűbb eszközök által végezheti el. A megváltási terv nagyívű elképzelés, amely viszont apró, egymástól függő részletekből áll. Minden elem a maga egyszerűségében és tökéletes összhangjában működik ebben a tervben.

Krisztust a Szentlélek képviseli: ha értékeljük a Lelket, ha az általa uralt személyek másoknak is továbbadják azt az energiát, amellyel Ő feltöltötte őket, egységes, láthatatlan összhang nyit utat a mindenségnek. Bárcsak mindannyian felfoghatnánk az isteni források végtelenségét!

„Hanem vesztek erőt, minekutána a Szentlélek eljön reátok: és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Szamáriában és a földnek mind végső határáig” (Csel 1:8) – mondja Jézus. A Szentlélek adta egység és az élő bizonyosság tanúságtétele figyelmezteti a világot. Isten munkása a jó hír közvetítője lehet, az igazság szavának azonban a Szentlélek ad hitelt. – *Adventista Biblia-kommentár*, 6. kötet, 1053. old.

Hétfő – január 16.: A Szentlélek isteni tulajdonságai

Krisztus azt mondja a Lélekről: „Ő engem dicsőít majd.” (Jn 16:14) Ahogyan a Megváltó megdicsőítette az Atyát, bemutatva az Ő szeretetét, úgy a Szentlélek is megdicsőíti Jézust, felfedve előttünk a világ iránti hatalmas kegyelmét. Isten képét helyre kell állítania az emberben.

Az Úr és Krisztus tisztelete népe jellemének tökéletességétől függ. (...)

A Lélek munkája gyakorta emlékezetünkbe idézi a megváltási terv drága igazságait. Mi megfélelmeznénk ezekről az igazságokról, Isten bőséges ígéretei pedig érvényüket veszítenék a Szentlélek nélkül, aki az Atya dolgait felfedi előttünk. (...) A Lélek világosságot gyújt a sötétségben, tudást ad tudatlanságunk idején, és segít rajtunk különböző szükségleteinkben. Gondolataink azonban folyamatosan Istennél kell, hogy időzzenek! A Szentlélek nem marad mibennünk, ha nem érzünk készletetést az imára, ha többé már nem szeretnénk a minden erő és bölcsesség Forrásával beszélgetni. A hitetlenek nem kaphatják meg a kegyelem hatalmas ajándékát, amely bölcsességével megválthatná őket, végtelen türelemre tanítaná őket, amely révén felfoghatnák és értékelhetnék a menny értük végzett munkáját, valamint észrevehetnék Sátán gonoszságát, bűnre való készletetést.

Jézus vallása többet jelent a bűnök megbocsátásánál: Ő eltávolítja a vétkeinket, és az üresen maradt helyre pedig a Lélek költözik be. Értelmünk megvilágosodik, az én elvész szívünkéből, és megtelik Krisztus jelenlétével. Ha ez a folyamat a gyülekezeti tagok többségében végbe megy, az a közösség élő és ható gyülekezetté válik. – *Our High Calling*, 154. old.

Habár nem lakik emberkéz alkotta templomok falai között, Isten megtisztelt jelenlétével népének összejöveteleit. Megígérte, hogy amint néhányan összegyűlnek az Ő nevében, bűneiket megvallják és egymásért imádkoznak, Szentlelke által találkozhatnak vele.

Mennybemenetele után követői még mindig érezték Krisztus jelenlétét. Személyesen volt jelen, és jelenléte tele volt szeretettel és világossággal. (...)

Jézus a Lélek által azóta is folyamatosan ott tartózkodik gyermekei szívében. Vele való kapcsolatuk annál is meghittebb lehet, mint amikor

személyesen volt köztük. A bennük lakó Krisztus világosságának, szeretetének és erejének meg kell nyilatkoznia, hogy a „közönséges és írástudatlan emberek” is megérthessék, „hogymint Jézussal voltak” (Csel 4:13). Az Üdvözítő ugyanaz szeretne lenni gyermekei számára, aki egykor a tanítványok számára volt.

Mi is meríthetünk az Úr hatalmas erejéből. Ha elfogadjuk Őt, erővel ruház fel minket. A bennünk élő Megváltó saját tartalékait adja nekünk. (...) Ha szívünkben lakik, életerőt kapunk tőle, ami egész lényünket átjárja.

Ne hidd, hogy Krisztus távol van tőled! Nagyon is a közeledben tartózkodik. Szeretetének jelenlétével vesz körül téged. – *The Faith I Live By*, 62. old.

Kedd – január 17.: Bibliai utalások

A templom megtisztításával Jézus kijelentette messiási küldetését, és elkezdte munkáját. A templomot a mennyei jelenlét lakhelyéül emelték, hogy szemléltető példa legyen Izrael és a világ számára. Örök időtől fogva az volt Isten célja, hogy a ragyogó, szent szeráfától az emberig minden teremtett lény templom legyen, amelyben a Teremtő lakik. A bűn miatt az ember megszűnt Isten temploma lenni. A bűnnel szennyezett, világosságtól elfordult szív már nem tükrözte Alkotója dicsőségét. Isten Fiának testet öltésével azonban megvalósult a menny terve. Az Atya az emberben lakik, és megmentő kegyelme által az emberi szív újra templomává lesz. Isten úgy tervezte, hogy a jeruzsálemi templom állandóan tanúsítsa: minden léleknek lehetősége van rá, hogy ezt a nagyszerű rendeltetést betöltse. Azonban a zsidók nem értették meg az épület jelentőségét, amelyre olyan nagy büszkeséggel tekintettek. Nem ajánlották fel magukat Isten Lelkének szent templomául. A jeruzsálemi templom udvarait betöltötte a rengeteg szentségtelen üzérkedés, és ez nagyon jól jellemezte az érzéki gyönyörök, szentségtelen gondolatok jelenlététől beszennyezett szív templomát. Jézus azzal, hogy megtisztította a templomot a világi eladóktól és vásárlóktól, megmutatta küldetését: a szívet akarja megtisztítani a bűn szennyyétől – a lelket megromtó földi kívánságoktól, önző vágyaktól és bűnös szokásoktól. – *Jézus élete*, 161. old.

[Pál] kérte őket [a korinthusiakat], hogy uralkodjanak alantas szenvedélyeiken és vágyaikon. „Avagy nem tudjátok-é – kérdezte tőlük –, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szentléleknek temploma, amelyet Istentől nyertetek; és nem a magatoké vagytok?” (...)

Az apostol szinte túlradó, őszinte szeretettel csüngött a korinthusi hívőkön. Vágyott rá, hogy bensőséges hitéletet folytassanak, ami megóvja őket a kísértésektől. Tisztán látta, hogy Sátán és egész serege a keresztény élet útjának minden lépésénél akadályokat gördít majd eléjük. Tudta, hogy naponta fel kell venniük a harcot régi szokásaikkal és természetes hajlamaikkal; állandóan éberem és imádkozva kell védekezniük az ellenség titkos közeledése ellen. (...)

A korinthusi hívőknek lelki dolgokban bensőségebb élményekre volt szükségük. Még nem értették meg teljesen, mit is jelent Isten dicsőségét szemlélni; mit jelent a jellemképzés fokain felfelé haladva átalakulni. Mindeddig az eljövendő dicsőségnek csupán első sugarait láthatták. Pál azt kívánta nekik, hogy Isten egész teljességével bírjanak, és mindig jobban megismerjék Őt, akinek eljövetele olyan, mint a hajnal pirkadása. Azt kívánta, hogy mindvégig tőle tanuljanak, amíg eljutnak a tökéletes evangéliumi hit teljes világosságára. – *Apostolok története*, 306–308. old.

Szerda – január 18.: A Szentlélek isteni munkája

Minden igazi reform a lélek megtisztításával kezdődik. Az életünkben végbemenő változás – az „újászületés fürdője” és az „elménk megújítása” – a Szentlélek ereje által valósul meg.

Krisztusra tekintve átváltozunk. Ha elménk folyamatosan a múltbeli dolgainkra tekint, ez teljesen felemészti figyelmünket, és olyannyira hatással van a jellemünkre, hogy szem elől tévesztjük Isten dicsőségét. Semmibe vesszük a rendelkezésünkre álló lehetőségeket, amelyek révén megismerhetnénk a mennyei elképzeléseket. Majd lelki életünk lángja kialszik. (...)

Teljesen Istentől kell, hogy függj! Ha nem tőle függsz, itt az ideje szünetet tartanod. Állj meg ott, ahol éppen vagy, és változtass a dolgok állásán. (...) Kiáltl őszinte, lángoló szívvel Istenhez. Harcolj a mennyei

küldöttekkel, míg győzelmet nem aratsz. Helyezd teljes lényed, tested és lelked az Úr kezébe, válj az Ő szerető, megszentelt eszközévé, vezessen az Ő akarata, uraljanak az Ő gondolatai. (...) Akkor majd tisztán fogod látni a menny dolgait. – *Isten fiai és leányai*, 105. old.

Melyik ember merészné a Bibliát úgy a kezébe venni, hogy közben kijelenti róla: ez a része ihletett, a másik viszont nem? Inkább mindkét karomat vágják le a vállamtól lefelé, minthogy ilyen állítást tegyek, vagy Isten Igéjének ihletett voltáról ítélek?

Hogyan tudhatna erről a korlátolt ember bármit is mondani? Úgy kell elfogadnunk Isten Szavát, ahogyan írva található, eszerint kell értékelnünk, gyakorlatba ültetnünk, jellemünkbe szőnünk. A Szentírás mindenre fényt derít az emberiség megmentésével kapcsolatban: ha magunkévá tesszük, és törekszünk minél tökéletesebben megérteni mondanivalóját, az Úr segíteni fog az értelmezésben.

Isten Lelkének támogatása nélkül az emberi értelem sok bibliai igazságot rendkívül nehéznek találhat, mivel nem kapott mennyei világosságot. Nem azért kell Isten Szavát feltárnunk, hogy saját nézőpontjainkat igazoljuk, hogy saját akaratainkat és elgondolásainkat bizonyítsuk: szelíd, alázatos és megszentelt lélekkel kell elé járulnunk.

Csak akkor próbáljátok a Szentírást kutatni, ha készek vagytok hallgatni, tanulni, Isten Szavára figyelni, mintha Ő valós, élő kijelentések által beszélne hozzátok! A halandó ember sosem kérdőjelezheti meg Isten Igéjének hatalmát, egyetlen bíráló mondat sem hagyhatja el ajkát, ami annak ihletettségét illeti. Az Atya figyelmeztet bennünket, hogy ne avatkozzunk bele ilyesmibe, mert nem ránk bízta ennek eldöntését. – *Adventista Biblia-kommentár*, 7. kötet, 919. old.

Csütörtök – január 19.: A Szentlélek istenségének jelentősége

Krisztus közbenjáró szerepében a Szentlélek jelenlétét adományozza szolgálóinak. A Lélek hatékonysága képesíti az embereket, hogy a lélekmegmentés területén a Megváltó képviselői lehessenek. Alá kell vetnünk magunkat a Lélek átalakító hatásának, hogy egyesülhessünk Jézussal

munkájában. Az így nyert erővel egységben együttműködhetünk az Úrral, mint munkatársai a lélekmentésben. Akik semmit sem tartva vissza, a menny szolgálatára szentelik magukat, azok hatalmat kapnak mérhetetlen eredmények elérésére.

Az Úr Isten örök ígérettel kötelezte el magát hatalmat és kegyelmet adni a minden igazság iránti engedelmissége által megszentelt embernek. Krisztus, akire ráruházott minden hatalmat mennyen és földön, szeretettel együttműködik eszközeivel, a buzgó lelkekkel, akik napról napra esznek a mennyből alászállt élő kenyérből (Jn 6:50). A földi egyház, ha a mennyei egyházzal egyesül, mindent véghez tud vinni. – *Bizonyságtételek*, 7. kötet, 30–31. old.

Krisztus elhatározta, hogy távozásakor ajándékot ad a benne hívőknek és azoknak, akik majd később hisznek benne. Mit adjon, ami elég áldásos, hogy jelezze és dicsővé tegye közbenjárói királyi székére való felszállását? Az ajándéknak méltónak kell lennie Urunk nagyságához és uralkodói voltahoz. Úgy döntött tehát, hogy az istenség harmadik személyét küldi el képviselőjéül. Ez túlszárnyalhatatlan ajándék. Minden más ajándékot magában foglal: ez az isteni Lélek – megtérítő, felvilágosító, megszentelő hatalmával együtt. (...)

A hívők megtértek, újjászülettek, Isten élő erejévé váltak. A Magaságos dicséretével új ének hangzott el ajkukról. (...) A Lélek befolyása által Krisztust látták hittestvéreikben. Egyetlen vágy uralta a szívüket – olyanná válni, mint Jézus, hogy az Ő munkáját végezhessek. Ez a legfőbb céljuk szerető segítőkészségben, kedves szavakban és önzetlen tettekben fejeződött ki. Mindenki arra törekedett, hogy a legjobban építse az Üdvözítő királyságát.

A Szentlélek volt a lehető legnagyobb ajándék, amit az ember kaphatott! – *Az én életem ma*, 36. old.

A menny Fejedelme népe között járt. Isten a legnagyobb ajándékot adta a világnak. (...)

Amikor kijön a sírból, bánatuk örömmé fordul. Mennybemenetele után személyesen már nem lesz jelen, de a Vigasztaló által mégis velük marad, nem kell tehát gúszban tölteniük napjaikat. Sátán pedig pontos-

san ezt szerette volna. Azt akarta, hogy a tanítványok olyan benyomást keltsenek a világban, mintha becsapták volna őket, vagy csalódtak lennének. Nekik viszont hit által a mennyei szentélyre kellett tekinteniük, ahol Jézus szolgál értük. Szívüket kitárták a Szentlélek előtt, aki Őt képviseli, így örvendeztek jelenlétének. – *Jézus élete*, 231–232. old.

Péntek – január 20.: További tanulmányozásra

Evangelizálás, „Az istenség félremagyarázása” című fejezet.